Κυριακή της Απόκρεω: Περί της φοβεράς Κρίσεως (Αγ. Λουκάς, Αρχιεπ. Κριμαίας)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 21 Φεβρουαρίου, 2014

Τρεις μήνες συνεχίζεται τώρα στη Νυρεμβέργη η φοβερά δίκη στην οποία δικάζονται οι εγκληματίες που δεν έχει ξαναδεί ο κόσμος, δίκη φοβερά γι' αυτούς, διότι ξέρουν ότι τους περιμένει η καταδίκη σε θάνατο. Την έσχατη ποινή γι' αυτούς απαιτεί η συνείδηση όλων των λαών, όλης της ανθρωπότητος, διότι ο κόσμος έχει συνταραχθεί από τα αποτρόπαια εγκλήματά τους! Ποτέ πριν δεν ήταν τόσο συνταραγμένος από αυτά τα εγκλήματα, που δεν μπορεί να περιγράψει ο ανθρώπινος λόγος. Έχουν αφανιστεί δεκάδες εκατομμύρια αμάχου πληθυσμού – δεν αναφέρω αυτούς που σκοτώθηκαν στο μέτωπο – . Μόνο στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως Οσβέντσιμ έχουν σκοτωθεί 5.121.000 άνθρωποι. Όλος ο κόσμος είναι γεμάτος αγανάκτηση και περιμένει την ώρα όταν το δικαστήριο θα βγάλει την απόφασή του γι' αυτούς τους εγκληματίες…. Η συνείδηση των ανθρώπων απαιτεί γι' αυτούς καταδίκη σε θάνατο, η συνείδηση των ανθρώπων απαιτεί αυτά τα φοβερά εγκλήματα να μην μείνουν ατιμώρητα.
Και τί να πούμε για την δικαιοσύνη του Θεού; Πώς ο Κύριος αντέχει αυτό το κακό; Κι αν είναι τόσο τρομερό και μεγάλο αυτό το κακό, είναι όμως, μόνο μία σταγόνα στον ωκεανό της κακίας που βλέπει ο οφθαλμός του Θεού και γνωρίζει ο πάνσοφος νους του Κυρίου, διότι αμέτρητα ποτάμια κακίας πνίγουν το ανθρώπινο γένος από την αρχή μέχρι σήμερα. Από τότε που δημιουργήθηκε ο κόσμος, μπροστά στα μάτια του Θεού γίνονταν αμέτρητα εγκλήματα, λέγονταν βλασφημίες και άσεμνοι λόγοι. Συνέχεια η ανθρώπινη αρετή, σ' αυτό τον κόσμο τον άπιστο και αμαρτωλό, κατεπατείτο και διώκετο.

Γνωρίζετε πόσο συχνά οι εγκληματίες θριάμβευαν και ευδαιμονούσαν, την στιγμή που οι καλοί και καθαροί άνθρωποι καταστρέφονταν. Και πάντα, σε κάθε εποχή, η συνείδηση των ανθρώπων ταραζόταν μ' αυτό το γεγονός, και παντού οι άνθρωποι αναρωτιόταν: «Έως πότε, Κύριε; Πότε θα θριαμβεύσει η δικαιοσύνη;» Γιατί η καρδιά του ανθρώπου δεν αντέχει την αδικία, δεν αντέχει να μένει το κακό ατιμώρητο και να μην τιμάται η αρετή. Είναι δυνατόν όλα στον κόσμο να είναι τόσο παράλογα, τόσο ανυπόφορα άδικα, να θριαμβεύει η κακία σ' αυτόν μέχρι το τέλος; Αυτό είναι αδύνατον και δεν θα γίνει ποτέ, διότι πάνω από τον κόσμο υπάρχει ο Δίκαιος Θεός, ο οποίος πολύ καλύτερα από μας γνωρίζει πόση κακία υπάρχει στην καρδιά των

ανθρώπων. Ο Θεός, όμως, είναι μακρόθυμος. Ο Θεός μακροθυμεί και υπομένει την ασέβεια των ανθρώπων χιλιάδες χρόνια τώρα. Υπομένει διότι περιμένει μέχρι να ωριμάσουν σ' έναν κόσμο γεμάτο ασέβεια και κακία οι πολύτιμοι καρποί ευλάβειας και καλοσύνης. Γιατί μόνο για χάρη αυτών των καρπών δημιούργησε η αγάπη του Θεού όλο τον κόσμο, για να λάμψει στην καρδιά των εκλεκτών και καθαρών το φως του Χριστού, να λάμψει η αγάπη του Χριστού, να φανερωθεί η δικαιοσύνη του Χριστού.

Γνωρίζετε ότι, όπως υπάρχουν οι κακούργοι, υπάρχει και αμέτρητο πλήθος καλών και καθαρών ανθρώπων, μια μεγάλη στρατιά των Αγίων του Θεού. Αξίζει να υπάρχει ο κόσμος, για να λάμψουν ανάμεσα στους σκοτεινούς ανθρώπους εκατοντάδες χιλιάδες, δεκάδες εκατομμύρια υιών του Θεού, υιών της χάριτος. Γι' αυτό υπομένει ο Κύριος. Περιμένει να ωριμάσουν τα στάχυα στο χωράφι του Χριστού. Όταν, όμως, έλθει αυτή η στιγμή, όταν τα στάχυα θα ωριμάσουν, τότε θ' αρχίσει ο θερισμός. Τότε θα στείλει ο Κύριος τους αγγέλους του να μαζέψουν τα στάχυα, και τα ζιζάνια να τα πετάξουν στο πυρ το αιώνιο. Τότε θα έλθει η ώρα της Φοβεράς Κρίσεως του Θεού, δίκης πολύ πιο φοβερής από αυτή που πραγματοποιείται τώρα από ανθρώπους στη Νυρεμβέργη.

Η κρίση αυτή θα ξεχωρίζει και για τον αριθμό των υπόδικων, διότι με τον ήχο της σάλπιγγας του Αρχαγγέλου, με τον οποίο θα προηγηθεί η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, θα αναστηθούν όλοι οι νεκροί και θα παρουσιαστούν στην Φοβερά Κρίση του Θεού, κρίση αναπόφευκτη, κρίση για την οποία άκουσε ο άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος, ο οποίος έλαβε Αποκάλυψη για όσα θα συμβούν στο τέλος του κόσμου. Είδε στο θρόνο του Θεού τους μάρτυρες, οι οποίοι μαρτύρησαν για το όνομα του Χριστού. Αυτοί έκραζαν προς τον Θεό: «έως πότε, ο δεσπότης... ου κρίνεις και εκδικείς το αίμα ημών;» (Απ. 6, 10).

Τώρα, δεκάδες εκατομμύρια άνθρωποι που έχουν σκοτωθεί απ' αυτούς τους εγκληματίες, μωρά που αυτοί τα πετούσαν ζωντανά στους φούρνους, άνθρωποι που σκοτώθηκαν στους θαλάμους αερίων, γυναίκες, γέροι και παιδιά που τουφεκίστηκαν, όλοι αυτοί κράζουν προς τον Θεό: «Έως πότε, Κύριε, δεν εκδικείς το αίμα μας, έως πότε υπομένεις;» η φοβερά αυτή φωνή των ανθρώπων τόσο δυνατά κράζει προς τον Θεό, ώστε, όπως φαίνεται, πλησίασε η ώρα της Φοβεράς Κρίσεως.

Ο Κύριος έλεγε στους μαθητές του, ότι κανείς δεν γνωρίζει πότε θα έλθει το τέλος του κόσμου, το γνωρίζει μόνο ο Πατέρας. Ταυτόχρονα, όμως, ο Κύριος έδειξε τα σημεία που θα μαρτυρούν ότι η Φοβερά Κρίση πλησιάζει. Έλεγε ότι: «εγερθήσεται γαρ έθνος επί έθνος... και έσονται

λιμοί και λοιμοί και σεισμοί κατά τόπους• πάντα δε ταύτα αρχή ωδίνων» (Μτ. 24, 78). Έλεγε ότι «έσται γαρ τότε θλίψις μεγάλη, οία ου γέγονεν απ' αρχής κόσμου» (Μτ. 24, 21).... «Και ει μη εκολοβώθησαν αι ημέραι εκείναι, ουκ αν εσώθη πάσα σαρξ• δια δε τους εκλεκτούς κολοβωθήσονται αι ημέραι εκείναι» (Μτ. 24, 22). Τότε, εκείνη την φοβερά ημέρα της Κρίσεως, την φοβερά ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας του Χριστού, του Κριτού όλου του κόσμου «ο ήλιος σκοτισθήσεται και η σελήνη ου δώσει το φέγγος αυτής, και οι αστέρες πεσούνται από του ουρανού, και αι δυνάμεις των ουρανών σαλευθήσονται. Και τότε φανήσεται το σημείον του Υιού του ανθρώπου εν τω ουρανώ, και τότε κόψονται πάσαι αι φυλαί της γης και όψονται τον Υιόν του ανθρώπου ερχόμενον επί των νεφελών του ουρανού, μετά δυνάμεως και δόξης πολλής, και αποστελεί τους αγγέλους αυτού μετά σάλπιγγος και φωνής μεγάλης, και επισυνάξουσι τους εκλεκτούς αυτού εκ των τεσσάρων ανέμων απ' άκρων ουρανών έως άκρων αυτών. Από δε της συκής μάθετε την παραβολήν: όταν ήδη ο κλάδος αυτής γένηται απαλός και τα φύλλα εκφύη, γινώσκετε ότι εγγύς το θέρος» (Μτ. 24, 2932).

Απ' αυτό το λόγο του Χριστού, απ' αυτή την προειδοποίησή του για όσα θα προηγηθούν της Φοβεράς Κρίσεως, μπορούμε να συμπεράνουμε με κάποια πιθανότητα, ότι ο καιρός αυτός δεν είναι μακριά. Ίσως αναγκαστεί η ανθρωπότητα να ζήσει και έναν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο, ο οποίος, πιθανώς, θα είναι τελευταίος και ο πιο φοβερός από όλους τους προηγούμενους πολέμους!

Περιμέναμε όλοι μας με λαχτάρα ότι μετά την νίκη επί των εγκληματιών φασιστών, θα υπάρξει απόλυτη ειρήνη και συμφωνία μεταξύ εκείνων των λαών, οι οποίοι με δικές τους συνδυασμένες προσπάθειες απέτρεψαν την φοβερή δουλεία, την οποία προετοίμαζε για όλο τον κόσμο η θηριωδία των φασιστών. Έτσι περιμέναμε. Αλλά όσο περνάει ο χρόνος, τόσο περισσότερο βεβαιωνόμαστε ότι η ειρήνη και η συμφωνία δεν υπάρχει, διότι σε διάφορες χώρες όλο και πιο συχνά ανάβει η έχθρα εναντίον του δικού μας λαού. Τον ορίζοντα σκεπάζουν τρομερά μαύρα σύννεφα και το φάντασμα της ατομικής βόμβας απειλεί όλο τον κόσμο.

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός έλεγε: «πλην ο Υιός του ανθρώπου ελθών, άρα ευρήσει την πίστιν επί της γης;»(Λκ. 18,8). Γνωρίζετε πόσο σήμερα σε όλες τις χώρες και σε όλους τους λαούς δυναμώθηκε και μεγάλωσε η απιστία. Λίγοι μένουν αυτοί τους οποίους ο Κύριος αποκαλεί το δικό του μικρό ποίμνιο. Φοβερός είναι ο καιρός στον οποίον ζούμε, φοβερή είναι η ημέρα της μελλούσης Κρίσεως, για την οποία ακούσατε στο σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα. Δεν θα το επαναλάβω, έχετε ήδη αφομοιώσει καλά τα βασικότερα. Ακούσατε γιατί θα καταδικαστούν οι αμαρτωλοί, τους οποίους

και ο Κύριος ακόμα τους ονομάζει καταραμένους. Και ακούσατε γιατί θα λάμψουν στην Βασιλεία του Επουρανίου Πατρός οι δίκαιοι. Γιατί; Μόνο για την αγάπη, για τα έργα ελεημοσύνης, διότι αγάπη είναι η ουσία του νόμου του Χριστού. Αυτοί που η καρδιά τους είναι γεμάτη αγάπη, αυτοί που η αγάπη τους φανερώνεται με τα έργα ελεημοσύνης για τον πλησίον, αυτοί έχουν δεχθεί μέσα τους το φως του Ευαγγελίου. Γι' αυτούς ετοιμάστηκε η Βασιλεία των Ουρανών. Αυτοί θα ακούσουν από τον Κύριο στην Φοβερά Κρίση: «Δεύτε οι ευλογημένοι του πατρός μου, κληρονομήσατε την ητοιμασμένην υμίν βασιλείαν από καταβολής κόσμου» (Μτ. 25, 34).

Και θα εισέλθουν αυτοί στη Νέα Ιερουσαλήμ, εκείνη την Ιερουσαλήμ που είδε ο άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος να κατεβαίνει από τον ουρανό, και θα εισέλθουν αυτοί στην αιώνια ζωή και μακαριότητα. Και αυτοί που ο Κύριος τους ονομάζει καταραμένους, θα πάνε στην αιώνια φωτιά που έχει ετοιμαστεί για τον διάβολο και τους υπηρέτες του.

Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που δεν δέχονται την Φοβερά Κρίση. Λένε: **είναι δίκαιο ο άνθρωπος που έκανε αμαρτίες σ' αυτόν τον σύντομο χρόνο της ζωής του, μετά, αιωνίως να βασανίζεται;** Αυτή την ερώτηση την θέτουν όλοι όσοι δεν δέχονται το Ευαγγέλιο του Χριστού. Τί θα απαντήσουμε σ' αυτό; Θα πούμε ότι ίσως υπάρχει κάποιο μέρος της αλήθειας σ' αυτή την σκέψη τους; Ασφαλώς όχι.

Για ποιόν προορίζεται η αιώνια ζωή; Για το πνεύμα του ανθρώπου, για εκείνο το πνεύμα που δόθηκε στον άνθρωπο από τον ίδιο τον Θεό, όταν δημιούργησε τον Αδάμ. Τότε ο Θεός φύσηξε στο σώμα του την ζωντανή ψυχή. Όλοι μας είμαστε φορείς του πνεύματος αυτού. Ακριβώς αυτό το πνεύμα μας κάνει να διαφέρουμε από τα άλογα ζώα, τα οποία δεν έχουν τα ανώτερα χαρίσματα του Θείου Πνεύματος. Τί γίνεται λοιπόν κατά την διάρκεια της ζωής του ανθρώπου; Τελείται ακατάπαυστα, καθημερινά η διαμόρφωση του πνεύματός μας. Όλα τα έργα μας, τα αισθήματα, τα λόγια και οι σκέψεις μας αφήνουν ανεξίτηλη σφραγίδα στο πνεύμα μας και αφομοιώνονται απ' αυτό. Το πνεύμα μας μεγαλώνει, αλλάζει και διαμορφώνεται κατά την διάρκεια της ζωής μας, επηρεαζόμενο από τις πράξεις, τα αισθήματα και τις σκέψεις μας. Μέσα στο ανθρώπινο πνεύμα τελείται κάτι που μοιάζει πολύ με ό, τι γίνεται στο σταφύλι, το οποίο κάτω από τις ζωοποιές ακτίνες του ηλίου και με την πρωινή δροσιά, ωριμάζει και όλο και περισσότερο αφομοιώνει την ζωοποιό δύναμη, που ο Θεός χαρίζει σε όλα τα ζωντανά πλάσματα, και λάμπει με την ομορφιά του. Η ζωή του δόθηκε για να ωριμάζει και να δέχεται τα δώρα που του δίνει ο ήλιος και η φύση. Και όταν ωριμάσει, επέρχεται ο θάνατός του. Το κόβουν και το ρίχνουν μέσα σε καζάνια, το πατάνε, και το σταφύλι βγάζει το αίμα του, τον χυμό του, το

οποίο μετά γίνεται κρασί. Αν το σταφύλι ήταν ωραίο, αν ήταν γεμάτο με τα πολυτιμότερα απ' ό, τι μπορεί να μαζέψει, τότε στο κρασί που θα γίνει απ' αυτό το σταφύλι, συνεχίζεται η ζωή του. Οι φλούδες σαπίζουν όπως σαπίζει το σώμα μας, και το κρασί διατηρείται στα βαρέλια για πάρα πολλά χρόνια. Και όσο περισσότερα χρόνια περνάνε, τόσο πολυτιμότερο γίνεται το κρασί. Αυτή λοιπόν η ζωή του σταφυλιού, μοιάζει με την δική μας γήινη ζωή, και η ζωή του κρασιού, μοιάζει με την αιώνια και αθάνατη ζωή του δικού μας πνεύματος, όταν αυτό ελευθερώνεται από τα δεσμά που έχει με το σώμα, το οποίο μετά το θάνατο αποσυντίθεται, όπως οι φλούδες του σταφυλιού.

Γνωρίζετε ότι υπάρχουν κάποια είδη του σταφυλιού που δεν είναι καλά. Υπάρχει δηλαδή σταφύλι ξινό που ο χυμός του δεν δίνει καλό κρασί. Το κρασί γίνεται ξινό, και με το πέρασμα του χρόνου όλο και πιο άσχημο.

Το ίδιο και στους ανθρώπους. Υπάρχουν άνθρωποι που το πνεύμα τους, κατά τη διάρκεια της ζωής τους, τελειοποιείται αδιάλειπτα προς το καλό και αληθινό. Τα καλά έργα αφήνουν ανεξίτηλη σφραγίδα πάνω στο ανθρώπινο πνεύμα, οπότε και το πνεύμα γίνεται όλο και πιο τέλειο, καθαρό και άγιο. Είναι το πνεύμα των δικαίων, αυτών για τους οποίους ετοιμάστηκε η Βασιλεία των Ουρανών. Υπάρχουν, όμως, άνθρωποι που η ζωή τους είναι γεμάτη εγκλήματα και απαίσιες αμαρτίες. Το πνεύμα τους καθημερινά φαρμακώνεται μ' αυτό το δηλητήριο. Και έτσι χωρίς τέλος ωριμάζει το πνεύμα αυτών των ανθρώπων προς το κακό.

Το πνεύμα μας, όμως, είναι αθάνατο. Το πνεύμα μας θα ζήσει αιώνια και συνεπώς, η κατεύθυνση που του δίνουμε σ' αυτή την ζωή, είτε προς το καλό είτε προς το κακό, θα είναι μετά η σταθερή του κατεύθυνση. Το πνεύμα των δικαίων ανθρώπων, που αγάπησαν τον Χριστό, που αγάπησαν το αληθινό καλό, θα τελειοποιείται ασταμάτητα, πλησιάζοντας την τελειότητα του Θεού στην συνεχή κοινωνία μαζί Του στην χώρα του παραδείσου. Ενώ το πνεύμα των αμαρτωλών, που κατά τη διάρκεια της ζωής τους βυθιζόταν όλο και περισσότερο στο κακό, είναι καταδικασμένο να συνεχίζει και στην αιωνιότητα αυτή την εξέλιξη του προς το κακό, είναι καταδικασμένο να έχει συνεχή κοινωνία με τον ίδιο τον σατανά, και στην άπειρη κακία του θα τον πλησιάζει όλο και περισσότερο. Αυτό θα είναι το αιώνιο βάσανο των αμαρτωλών. Θα αισθάνονται δηλαδή πως ο Θεός τους έχει αφήσει, πως είναι καταραμένοι, θα πνίγονται μέσα στην κακία και το μίσος τους κατά του Θεού και του αγαθού.

Μήπως ο Θεός «φταίει» γι' αυτό; Μήπως Αυτός τους έχει καταδικάσει στην αιώνιο βάσανο; Αυτοί οι ίδιοι έχουν δυστυχώς καταδικάσει τον εαυτό

τους, μόνοι τους διάλεξαν την οδό του κακού. Αυτός τους αφήνει ελεύθερους να ακολουθούν για πάντα αυτή την οδό.

(ΑΓΙΟΥ ΛΟΥΚΑ, ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΡΙΜΑΙΑΣ, ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΟΜΙΛΙΕΣ, ΤΟΜΟΣ Γ', Σελ. 309 – 318., ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ», Η/Υ επιμέλεια: Μοναχής Θεοδοσίας, Κωνσταντίνας Κυριακούλη, Ιωάννου Τρίτου)

(Πηγή ηλ. κειμένου: orp.gr)